

Juhász Katalin
MAKACS FOLTOK

J u h á s z K a t a l i n

MAKACS FOLTOK

*P*pectrum
Losonc, 2006

Támogatta a Szlovák Köztársaság Kulturális Minisztériuma
Nemzeti Kisebbségek Kultúrája 2006 programja

Realizované s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR
– program Kultúra národnostných menšín 2006

Támogatta az Illyés Közalapítvány

© Juhász Katalin, 2006

Illustration © Lukács Zsolt, 2006

© Plectrum, 2006

Minden jog fenntartva / All right reserved

ISBN 80-969308-8-5

Mottó:

„Oh te piros nap!
Mért vagy te piros?
Szégyen-e vagy harag az,
Mi arany sugáraidat
Megrezesíti,
Mint a bor az emberek orrát?
Nem szégyen, de nem is harag az,
Csak én tudom ennek okát,
Én, kit földöntúli ízék
Földöntúli ízékbe avattak.”

(Petőfi Sándor: A helység kalapácsa)

A lét ösvényein

Szűk utca, inkább sikátor
bezárt boltok hosszú sora
Onnan indulok, s folyton
visszakeveredem oda
Egymásnak csapódó testek
cséplik-csókolják egymást
kopott árnyak hancúroznak
Majd visszahúzódnak odúikba
ahol bünteti őket az álom
Lengenek kötélén
kihúzza valaki alóluk a jelent
s harangszóra ébrednek

Olajfoltok a pocsoltyákban
poénból sem gázolok bele
Felpuffadt haltetemek
nem értem a kézenfekvőt
Nincs egy biztos ponty
várom, hogy elvezessenek
vagy helyben fertőtlenítsenek
hogy kiáltozni ne kezdjek
Mert vannak dolgok
amikről sírig hallgatni fogok
Saját nevelésű lídérceim
ismét körülvesznek

Mosom magam tusfürdővel
de végül valahogy mégis
minden éjjel ragacsos maradok

Újévi

lépés indulj

semmivel sem vagyok különb
tavalyi önmagamnál

bizony lógni fogok
amiért forró lávával öntöztem
gondolatban ellenségim

ha kellek a gonosznak
hiába bújok paplan alá
alám kúszik az ösvény
mely rossz irányba vezet

madarak nyakát roppantom
éles fényben állva
csak úgy élvezetből
a vallás csődjét
létemmel demonstrálva

szivárog de szaga nincs
makacs foltok ezek
örökre belém száradnak
lepedőim kopnak feslenek
jövőre lesznek majd
közveszélyesek

Éjjeli mehetnék

gyerekjáték lesz
elmenni innét
fejünkben az univerzummal
mécses lángja lobban
majd önmagába fullad
alél s örül hogy végre
húnyhat egyet
madárraj a temető fölött
a nyárnak gyorsan vége
kint bent vastag párafüggöny
hideg hold kél
ránk világít
úgy érezzük
menten elnyel
de belül már sejtjük
nincs is semmi
maradandó köröttünk
menekülni innét
gyerekjáték lesz

Tóparti idill

Mekkora ma a hold
A tó is aranylik tőle
A túlparton rozzant stég
Hajlik a vízmezőre

Túl csöndes, túl idilli kép
Máskor hangos itt az élet
Riadt halak bújnak a mélybe
Várják, mikor ér véget

Ez a száraz évszak
A hegytetőn vérző korong
Nap vagy hold, ki tudja most
Lüktet a táj, kalandot ígér

Vidám vitorlás köt ki
Estére százan lesznek tán
Feléled tőlük a táj
Kócos remények motoznak

Homlokunkon ráncok simulnak
Itt a kicsi házban történjen
Mielőtt hideg gyíkok leszünk
S magunk kövön megsütjük

Szükségem van rám

sétálok mintha mi sem
szám ízével nyelvemen
szemem lesütöm
kaparászom állam
a hídon ahonnét
magukat már
sokan levetették
ma éjjel mintha
tűzijáték tükröződne a vízen
mintha magamat
látnám integetni
érintkezési hibás
portéka lehetek

de ott akkor azon a hajnalon
kész lettem volna
meghalni értem
koránt sincs még
rendesen feltárva
minden tévedésem

talpam alig reagál
a csiklandozásra
és ha füvet nyírnak valahol
úgy kapok fülemhez
mint kibe hirtelen

belespicceltek
ha pedig a lift megáll
összerezzenek
párnámba fúrom
fürtös fejem
s végigsimítom karom

Veszíteni való

érzékeny vagyok az árnyalatokra
ha koponyámat lékelik
ha a bélyeg fogazata
sérült a nevem fölött
élvezetet sejtetnek
a krémszínű lapok
mindenevő vagyok
benyúlok bárki köpenyzsebébe
reflex-mozdulatok
tiffany-lámpa mellett
talán keresek valamit
egy kutyaugatással bélelt
téli délutánt
a tudatot hogy ma is
sőt talán holnap is
maradok

Ennyi tér

Ennyit ér
ha tökig csavarod
a forróvizes csapot
Ha felgyújtasz egy
szénakazlat
A hétfejű sárkány
utolsó fejével célba vesz
és rád okád

Ennyit ér
ha bukósisakban várod
az ütközetet
és mellé-
beszélni nincs pofád
Erős kezed megégeted
egy gyufával, mert
ma megint rád köszönt
az a ribanc

Ennyit ér
Ha a csehóban beavatod
terveidbe a mindenhatót
Utolsó fejed elgurul
a pincér viszi utánad
és nem kap borralalót
Szikrát hánysz hátul a porban
Hozzá bukfencet vetsz

*A mozgás világnapja van.
Kiköp egy hosszú vonatot az alagút,
a hegyek között pislant még a nap
aztán végleg elgurul.
Haszontalan szirmaikat hullatják a virágok,
mint megúnt ruhát,
a fészektől egy fióka először löki el magát.
Az aszfaltút régi száguldások nyomát őrzi.
Egy elhajított karórán a másodpercmutató
hidegen körbe jár.*

Felismerni

azért se mozdulok
a palota kapuja
hiába kitárva
az otthonszag is tán csak
egyszerű orrkáprázat
hisz sosem tudni
kik akarnak beédesgetni
lesben kik állnak
milyen állat szőrét
fújta a szél a küszöbre
a résekbe is be kell nézni
s mindent szépen
nevén nevezni
azonosítani felismerni
a falakba költözött vihart
és sejteni lehet
mennyi nyom odavész
elcsukló sírás
átokszavak
hány hideg lehelet
figyelmeztet
ma is visszavonhatatlan
lépést teszek

Reménytelenül

Lassan, tűnődve

Haszontalan kérdés, feltenni felesleges. A létezés egyszerű szépségét szerettem. Ahogy folytak ablakokból lassú, sárga fények, és a vattapárnák szétszakadtak. És rajzoltak szemem köré lázat. Mit megbámulok, most még elporlad, de a sötétség már nyaldossa ruhámat.

**Az ember végül homokos,
szomorú, vizes síkra ér,
szétnéz merengve és okos
fejével biccent, nem remél.**

Más tér van itt, s más idő. Mit megérintek, most még meginog, viccesen imbolyog, mint test a vízben, de ordít már fülrepestve. Csapdába ejt minden éjjel, és álmom senkinek el nem mesélem. Szárnyát a fénynek nem szegheti szó. Másoknak is így lehet ez jó, mert

**Én is így próbálok csalás
nélkül szétnézni könnyedén.
Ezüstös fejszesuhanás
játszik a nyárfa levelén.**

Pedig november van, születtem harmincöt éve, pont egy évvel több a tegnaphoz mérve. Tócsák nőnek a járdán, foszladozik a szivárány. Minden szépet barbár erő üldöz. Mikor lábam nyomát befesti az éj, a maradandóságra gondolok. Nem tudom, merre innen,

**A semmi ágán ül szívem,
kis teste hangtalan vacog,
köréje gyűlnek szeliden
s nézik, nézik a csillagok.**

És a csillagok átkelnek a folyón, száraz lábbal, ahogy
én akartam egykoron. Színlelem legalább. Megyek a
nyilak után. A fák, mint megannyi antenna ég és föld között.
Köztük bolyongok megint. Mit számra veszek, a csodáktól
megfosztatik. Kikövetelt fegyelem, hátizsákban cipelem.

Vas-színű égboltban...

**Vas-színű égboltban forog
a lakkos, hűvös dinamó.
Óh, zajtalan csillagzatok!
Szikrát vet fogam közt a szó –**

Valami mérték kell, hogy mérhető legyen az a dinamó
Álmaim folyton ébren tartanak, a következő napba mégis
átzuhanok valahogy. És néhány szót csak évekkel később
értek meg. És újra fogadkozom, hogy el nem tévelygek.
Mit megízlelek, előbb édes, majd savanyodik, sárrá lesz

**Bennem a mult hull, mint a kő
az űrön által hangtalan.
Elleng a néma, kék idő.
Kard éle csillan: a hajam –**

Megint esik, megint sárba merülök. Fülemben valami dübörög,
hiába rázom, nem szűnik meg. Percnyi haladék sincs. Ha előbb

ébrednék fel. Vagy ha rátalálnék egy mindent megoldó mozdulatra. Amit nem lehet visszacsinálni. És a képzelt mérleg két karja el nem billenne többé. Új játékba foghatnék, a napba követ dobhatnék.

**Bajszom mint telt hernyó terület
elillant ízű számra szét.
Fáj a szívem, a szó kihül.
Dehát kinek is szólanék –**

A vastagon szedett szövegrész: József Attila *Reménytelenül* című verse (1933).

Nem futok már, lépteim lassulnak, képzeletem pórázon.

Csak valami rögeszme tol.

Rég nem gondolok már bűzös banyákra,

kísértetekre a függöny mögött.

El is szoktak innét, a hálóban csend honol,

Néha szűnyogok.

Lábfejem mindig hideg. Nem vagyok bűnös,

de ezért még nem kegyes hozzám senki sem.

Kisimított éjszakákon várok türelmesen,

hogy a nap mögöttem összezárjon.

White Christmas

fehér karácsonyról álmodom
a villanydróról zúzmara lóg
világít a hótakaró, talán
a természet szeretné
megcukrozni az ünnepet
talán épp ez a legmeghittebb
selyempapírba csomagolt óra
sóhajok füstjét fújom a fagyott óra

olcsó színes égőket veszek a kínainál
a veszélyes gyertyák helyett
és mi ez a csüggesztő zene
és mintha valaki odabent
egyszerre beszélne a kisdetről
és az akciós halfiléről
egyensúlyozom a lét jeges ösvényén
tisztá fejjel de nehézkesen

van még némi haladék
hogy a csodára rányissam szemem
a hóval befújt ösvények
görcsös seprése lehet ilyen
mint amilyen az elme kétségbe esett
állandó tisztogatása
miről ismerszik meg az ünnep
és miért nem az, mit annak hittem

Nemtom

Nemtom, hol a vezérlőegység
Amely működtet
Megmondja, merre, meddig
Gyűjts villanyt, mert sötét lesz
Gyűjt gallyat, mert jön a tél
Navigál a világba
Balra fal, jobbra bükkfa
Ne bukj fel, csacsi
Előtted a forgatag
Vesd hát bele magad
Fütyülj a lassú kompjúterre
Ha egy kutya az orrodát nyalja
Csak játszik, ne ijedj meg
Ha működik még egy darabig
Egy darabig nem fenyeget
Veszély s beszély,
Mely elragadna
S megzavarná fejed
Túlélésre programoztak,
Ne kérdezze senki
Ki voltál, s ki lehetsz
Kezd már tágulni a tér
Kezdi tágitani neked
Fő, hogy költözni ne kelljen
Hajópadló, rézkilincsek
Lassan átjár a meleg
Ez a sors van megírva
Egy rejtett szerveren

Feltett szándék

szám összeszorítottam
a lépcső tetején ültem, s néztem,
hogyan úszik el a lehetőség,
megint, mint mindig,
a fecsegő felszínen
zavaros, bölcs és nagy szavak sodrán
ahogy vízre festett fényeket
egy követ dobáló gyerek tüntet el

a múlt maszatos arcú volt
a jövő pecsétetes leplű
a kezek áttetszőek, kék eresek
a mozdulatok mégis megfontoltak

ajkaim közé csíptem a pillanatot
és úgy akartam maradni
de aztán levegő kellett
és ez mindent tönkretett

megfordult, integetett
de nem vitt magával
csak biccentett égő homlokával
mint valami csendes herceg
ott a habok mélyén
ahová követni még
nem elég a sötétség

Bál a parton

súgja hogy ma bál van
minden csupa rángás
karok a földig érnek
lábak a füvet szántják
emelkedik, süllyed a világ
pulzál a hold
a napnak nincs arca
kioldja egészen
a csomókat rajtam
e símaságban alszom el
majd ha vége a táncnak
belékarolok úgy futunk
illatok szállnak
a fák meg mintha
igent mondanának
ilyenkor nevetni kell
s találgatni titkukat
ami nincs is talán
zenével köszönt a nyár
kavicsok lüktetnek
a por arany csíkokban száll

Mesehősök márpedig

Elköltözött a békabolt.
Egy reggel nem volt
híre-hamva sem
Céduláról tudtuk meg
milyen messze ment
Ott talán többen
vesznek békát
ha már maguk fogni lusták
Meg aztán az idősebb
szomszédok morgolódtak
a sok elbóklászó
besózott példány miatt
Mindegy. Most véget ért
egy szép korszak.
Mindenki sík ideg
Visszatérnek-e emberalakban?
Honnan ismerzenek meg?
Gondolnak-e bűnösset?
És vajon mivelünk
mihez kezdene
megannyi királyfi?
Mert mi bizony
vevők lennénk bármire
Kettesben, hármasban, négyesben
terveznénk meg,
parázna napunk

hogyan teljen
este pedig elnyúlnánk
a befőtt üvegben
Csak nehogy patika
költözzön ide
Pirulák, porok
Kiölnének mindent, mi édes
Receptet szorongatva
várnánk a reggelt
hogy kalapáló szívünket
valami szer
rendbe tegye

Maga a dolog

nem eskü köt, inkább félelem
toporgok, ahol leraktak
dologra félkészzen
tudva, hogy sokszor
az állás maga a dolog
fél négyzetméteren
szemközt a tömeggel
illatos, friss reggelen
kislányok visongnak a téren
egyéb ma sem történhet
két szem konyakos meggy
elég a fejvesztéshez
de moccanni se merek
semmi közöm semmilyen
forró légörvényhez
itt szellő se lebben
függőlegesen
potyognak a flaszerre
íztelen könnycseppek

Pech

Egy helyen possadtunk,
egy időben
Nem tudtam persze,
hazavágytam akkor is,
onnét is
Felszállni az egyetlen
lehetséges szerelvényre,
váll fölött visszanézni
arra a lepra helyre
Egy kézfogás se
Sietősre venni
Kicsit kellett volna
tudni csak
Felfejteni a függönyt
s meglesni a jövőt
ami állítólag rég
belénk van kódolva
Ott possadtunk pedig
hosszú napokig
vállam vállad egyszer
tán súrolta is

Az utolsó napon

Fehér fehérrel összerosva
Szappannal hiába sikáljuk
Hagyjuk veszni
Már úgysem lehetünk a régik
Akartuk az időt, de nem maradt

Nyugodjunk bele
Tetszelegjünk a jelenben
Zsebkendővé gyűrve a múlt
Képzeljük el a spirált
Amelyen épp haladunk

Lenyelünk egy-két sóhajt
És nekifeszülve
Kirántjuk magunk
A forgásból mely a völgyet
Szétrepítette

Ebben nem segíthet
Senki ember
Hull majd ránk a napfény
És a felénk tartó szúnyograj
Egy percre megmerevedik

Solitudo

mi is ilyenek leszünk
tragikus rögtönzők
két rossz közül a nagyobbbat
reszkető kézzel berendezni
egy kriptát magunkak
nedves kicsit
de olvashatóak már neveink
precízen kivésve
büszke seggre esések
bűnöknek megbűnhődése

fák foglalják majd keretbe
helyünket a földben
mély nyomok vezetnek
hozzánk telente
s aztán tőlünk elfele
szétseprük világunk
egyszer egy szép új
kerül helyette
mint kővázába
frissen vágott szegfű

Fosztóképző

fényből és porból
képzelek palotát
senkiséggel
próbálok hatni rád
elvarázsolni váratlan
egyszerűséggel
hogy kilójjak
minden kategóriából
és ne tudd, mit miért
hogy minden tükörben
engem láss
és ne ijedj meg tőlem
halandótól, esendőtől,

lebontlak
majd felépülsz egyszer
nem lesznek itt
ravasz tervek
mást tudok
magamba olvasztlak
és odabent majd
mindent helyre teszek
ne feledd, hogy
nagyon sokan
hittek már nekem
szórakozottan

saját kérdéseikre felelve
és most mind
itt lappangnak
fényként és porként
köröttem

Mit mondhatnék? A kötőszókon kívül minden kifütyülendő.

Nagy trágárságot képzelj el, szorozd be tízzel,

na, ezt vágnám a fejedhez, ha lehetne még.

De csak az idióta koporászás a párkányon,

mint vak esőben, pedig tűz a nap.

A padlón két hetes szemét, így rakódsz le bennem,

és ha földed kerülnek újabb rétegek, igazi kövület leszel,

csak akkor kerülsz elő, ha takarítani kell.

Örökké valóság

megalkotom szerelmem
istenek útján indulok el
vagy éppen istenek ellen
remek barna ruhám alatt
gyomrom remeg
mindenkitől szerezni akarok
valamit magamnak
most kezdődik, vagy
ez már a vég, megyek,
lábaim alatt egy kontinens ég,
bejárat ez valahová, vagy
örökre kívül maradok,
ha a csillagösvényre
rá nem kanyarodok

mert az út talán
nem visz vissza
múltam egy darabja vész oda
a levegő harapós
a szavak elsatnyulnak számban
ez hát a költői sors
jeges vizet iszom
hogy belül is fájjon
és flitterekkel takarom
a lényegét, amiről
most sem szólok

mögöttem kattan a zár
mit sem törődöm vele
a mű megírva már
bökök egy helyre, majd
elvetek egy magot
és hiszem, hogy egyszer
virággá gyarapszik,
pedig dehogy

A kevély télnek

takarékos mozdulatokkal
integetek utánad
lassan szivárogo a városba a sötét
csontig hatol
lámpák fénye csordul a járdára
és már nem tudom
mit kellett volna
agyamba vésnem e szeszélyes
furcsa délutánból
sokminden már most fakó
csak képzelem, hogy
te sem gondolsz másra
hogy lelked nem rejtéd bundába
hogy a kevély télnek
egyszer vége szakad
a fagy többé nem kerget haza
és pótolunk mindent
gőzölgő tea mellett
lámpák szórják majd
friss fényüket
és nem vicsorgunk már
csak lopva, odabenn

Horror

Nem valódiak ezek a fák
Egymás fröccsöntött klónjai
Egy eljövendő dráma
Mozdulatlan díszletei
Hazugság e táj
Keserű lesz a felismerés
Azért próbálok időben szólni
A valóságot gyakran csak
Szívünk rajzolja meg
Belénk mászik a remény
És türelmesen vár, amíg
Minden szépen egybevág
Langyos szellő ébreszti a parkot
Ezer lomb készen áll
Az eső szépen alájuk terel
Varjak gubbasztanak rajtuk
Hogy csőreikkel
Gyorsan szétszedjenek

Pesimizmus, to je moje

Elkallódom, most már biztos
hiába változtatom helyem folyton
Akarat nélküli biliárdgolyó vagyok
vagy felsöpört falevél
hült víz egy fűtőtestben
beszűrődő makacs utcazaj
Boldogan behúznék magamnak
vagy magammal valakit az ajtón
Összekucorodnék, mintha
a zimankónak sosem lenne vége
Pedig varázsütésre minden
szárba szökkenhetne
ha tudnám a jeligét

Nincs is feljegyezve
így happy endet nem várok
Használati utasítást követek
szabályokat át nem hágok
Inkább kimegyek,
rendbe hozom mosolyom
s szívet karcolok
minden mosdó falára

Bérszónok

Homlokom simítom
intek, hogy mehet,
és ezen a ponton
fontos vagyok,
nyers és határozott
Hidegrázós mondatokat
lökök ki mosolygó számon
Nincs erő, mely elnémíthat
A csendet kivárom
a hatás nem kétséges
Erkölcsei nullaként
erőt demonstrálok
Ravaszul kavarok, mint
bájitalt a boszorkányok

Kassai sortűz

a bejáratig kell csak
valahogy lassan
elvonszolni magam
a benti lépcsőn már
pihenni lehet kicsit
majd ügyesen a liftig

ha most rám zuhanna
egy irányzott esőcsepp
tán összerogynék
menten az ütéstől
földbe nyomna
mint egy medicinlabda

csak szépen halkan
vigyázni magamra
mint valami
kifújt tojánhéjra
hogy semmi keménnyel
ne koccanjak

kisebb támadást
egy muslinca ütését
talán túl tudnám élni
de hátamon cipelek
húsztólnyi átkot
mázsa rosszakaratot

hová rakjam le
az elbaltázott napot
hogy reggel benne
fel ne botoljak
dühös könnyekben
nyakig ne gázoljak

pár lépés még
a jóteköny fedél
héjam ne repedjék
csak a bejáratig
kérem, ne lőjenek rám
odafentről még

Magam utána vetni

az ablakot belöki a szél
nincs ki visszazárja
kit nem nevezek néven
a bolondját járatja velem
életem e szakaszát
hadd titkoljam
szemem hadd süssen le
ahogy eddig mindig

de lám kivérzett végül
kódolva de mégis
e papíron szerepelni fog
lassan teremődik
meglátni és megszerezni
magam utána vetni
lelkembe tetoválni
kígyó csavarodik így

aztán szép fokozatosan
átvenni gesztusait
mindenben hozzá idomulni
saját bőröm levedlem
hajam vörösre festem
és szinte öntudatlanul
szokom át
a legolcsóbb cigire

hiszem hogy örökre
pedig e szó keveset jelent
ugathat ugathatok
égő husággal püföl
szétreped az agyam
hadd végezzek inkább
legalább papíron
magam magammal

Először trafálok bele a tutkóba, ettől megretten, gondolta a fene, hogy így átlátja, gondolja. Arca továbbra is zárt, официálisan kedélyes, én meg úgy szökdécelelem körül szememmel, mint egy eb. Feltörhetném most, mint madártojást, csak hitte, hogy érinthetetlen, pedig lelkén karcolások, hegek. Na, lássuk akkor, mitől döglük.

Egy jól elhelyezett jelzőtől. A víztől, melynek mélyére süllyed, mint valami nehezék.

A sodrástól, mely magába kavarja. Ha megköt a felszín, jég alól dörömböl, tátoz.

Vagy csak eltéved az erdőben örökre. Mi kell hozzá, hogy megtegyem?

Elfojtani a szájalmat szivemben? Elengedni a sok becsületszót fülem mellett? Talán ez a lázadás. Aztán lekuporodni, a szőnyegre pisálni. Hadd maradjon nyomom.

Hogy kollégájába beleese

hazavivé kis házába
ápolgatá, dédelgeté
melléről nem mozdula
de csitt, elmesélhetetlen
vele miket művele
betegesnek találnák
és háthogyha
perverznek titulálnák
legott

éjjel aztán a folyosóra kiüle
és jókedvűn fütyüle
mert ím,
karnyújtásnyira
az új ágynak esés
betéve ismeré már
lesé minden mozdulatát
gondolatban pedig
naplóját írja tán

Hibbant jósnő

Végét
Sejtem
Letagadom
Tévedés
Kizárva
Fájdalmat
Napolok
Máskorra
Átruházok
Másokra
Zuhanó
Gömböket
Röptükben
Elkapok
Valami
Hibbant
Jósnő
Vagyok

Merítek
Múltból
Menekülök
Mától
Vegetálok
Néma
Párnákon

Senkinek
Senkije
Függöny
Nytány
Helyett

Önmagát ringatja bele

Kikíváncozik, de hiába. Becsődöl a nyelv, a biztonságos szavak semmit sem jelentenek, porcukor pereg ujjaim közt, a fénnyel teli völgy gombnyomásra sötétül el. Vártam már, de nem érdemlem, hogy cserepek között turkáljak, érted, testvér?

Gyenge lábakon álló bizonyosság, mint mikor éjjeli buszon felrezenek, és fogalmam sincs, hol vagyok, pedig százszor utaztam már ezen a járaton. Hogy öntsem szavakba? És honnan tudjam, sikerül-e dekódolnod? Próbaidős vagyok nálad.

Tolltól, papírtól most kéne gyorsan megszabadulnom. (Steril, megúszós módszer, de mit van mit tennem) nekem már nem kell az adrenalin, nem leszek zabolátlan, sejteni sem akarom az alattam tátongó mélységet, nem hogy visítva leugrani.

Úgy gondolok rád, mint egy mesehősre. Sose légy valóságos, mert ha meglevenednél, ha összeállna a sok rendetlen fecniből egy történet, talán nem jól végződne. Most viszont? Az van, hogy kikíváncozik, de hiába. Becsődöl a nyelv, a biztonságos

Tartalom

A lét ösvényein	7
Újévi	8
Éjjeli mehetnék	9
Tóparti idill	10
Szükségem van rám	11
Veszíteni való	13
Ennyi tér	15
Felismerni	17
Reménytelenül	18
White Christmas	23
Nemtom	24
Feltett szándék	25
Bál a parton	26
Mesehősök márpedig	27
Maga a dolog	30
Pech	31
Az utolsó napon	32
Solitudo	33
Fosztóképző	34
Örökké valóság	37
A kevély télnek	39

Horror	40
Pesimizmus, to je moje	41
Bérszónok	42
Kassai sortűz.....	43
Magam utána vetni.....	46
Hogy kollégájába beleese	49
Hibbant jósnő.....	50
Önmagát ringatja bele	52

Juhász Katalin
Makacs foltok

első kiadás
példányszám: 300

Kiadta a **Plectrum**

M. R. Štefánika 19, 984 01 Lučenec – Losonc, Szlovákia
tel: 00421-47-4330001, mobil: 00421-905-249-954
e-mail: plectrum@slovanet.sk, plectrum@plectrum.sk,
web: www.plectrum.sk
Szerkesztette: Szászi Zoltán
Felelős kiadó: Ardamica Zorán
Illusztrálta: Lukács Zsolt

Katalin Juhász
Vzdorujúce škvrny

prvé vydanie
náklad: 300

Vydalo **Plectrum**

M. R. Štefánika 19, 984 01 Lučenec
tel: 00421-47-4330001, mobil: 00421-905-249-954
e-mail: plectrum@slovanet.sk, plectrum@plectrum.sk,
web: www.plectrum.sk
Redaktor: Zoltán Szászi
Zodpovedný vydavateľ: PhDr. Zorán Ardamica
Ilustroval: Zsolt Lukács

ISBN 80-969308-8-5